

Велимир Петров

Етюд

Прозорецът държи на дистанция синьо-бялата зима и захлупеното и небе. Камината се е увлякла и разсъблича всичко наоколо. Изотдолу сънливото халище се прави лениво, че не вижда и не чува:

– Искаш ли круша?

– Искам круша!

– Белена или небелена?

– Искам Круша!

Крушата с размер и форма на Попска круша, не е Попска круша; а си е добре гледана Зимна круша през февруари. Достигнала най-зрялата си зрялост, най-сладостната си сладост, нещо като трийсет годишна добре гледана булка...

С тия заоблени рамене и талия... огромна сочна задница, е точно копие на тракийска оброчна керамична богиня на плодородието. Слънцето я е дарило с всички възможни нюанси на късната и топла есен: плътна, хроматична, тъмно-златна охра, топло обагрена в розово по интимните прегъвки и венерини хълмове; до кафяво и умбра в нежните бенки – нещо като кончов на тексаски ботуш, дълго и галовно контактувал о разни хълбоци...

Крушата се стопи в устата, остана вкусът на нещо кадифено, източно или нещо, някъде, с плаж и пръхкави красавици. Нещо много сладостно и с аромата на... трийсет, е хайде – трийсет и пет годишна, Добре гледана булка...

– Да ги нямаме такива-онакива...

– Какви такива-онакива?

– Разни трийсет годишни, кадифени сладострастници...

– Трийсет и пет годишна!

– Тия пет, пък, откъде ги измисли?

– Трийсет и пет годишна, Добре гледана булка!

– Няма ли да ти приседне?

– Нали има кафе!

– Как го искаш?

– С петдесет и пет годишна Много добре гледана булка!

– Преди или след...

– ВИНАГИ!

Черният котак, като някоя росомаха, пори снега по диагонала на прозореца.

Февруари 1994 г.

КРАЙ

© 1994 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11047>]